

Az ember saját magához legyen őszinte és egyenes

Több dolog is van, ami az embert aggasztja ezen a világon és a túlvilágon is bánat forrása lesz a számára. Az egyik az, hogy az emberek nem elég őszinték magukhoz, nem elég egyenesek magukkal szemben, mindenféle kifogással megpróbálják becsapni magukat. Más szavakkal úgy is mondhatjuk, elnyomják a lelkiismeretük hangját.

A Mindenható és Magasztos Isten a Koránban hírül adja, hogy az ember lelkében kétféle tulajdonság lakozik, melyek különböznek egymástól. Az egyik a „lelkiismeret”, mely óv a rossz dolgoktól és megparancsolja azt, ami jó, a másik pedig a „fudzsúr”, ami rossz dolgokra csábít. A „fudzsúr” szó jelentése: „bűnt követni el, lázadni, bűnösnek lenni, hazudni, elfordulni az igazságtól, megbontani a rendet, erkölcsi züllés, az Istenfélelem ellentéte”. A fudzsúr fogalma felölel minden olyan tulajdonságot, ami az emberben negatív. Isten a Koránban tudomásunkra hozza, hogy sugallta a léleknek a bűnösséget (fudzsúr) és ugyanakkor sugallta azt is, hogy őrizkedjék tőle az ember, vagyis megteremtette az emberben a lelkiismeretet:

„a lélekre (az emberre), és arra, aki arányossá formálta és megmutatta neki a bűnét és az istenfélelmét (a küldöttek által): valóban, üdvözült az, aki megtisztította [a lelkét]. S bizony kudarcot vallott az, aki beszennyezte azt.” (Korán, 91:7-10)

Ezekben az ájakban Isten hírül adja, hogy a lelkiismeret Isteni sugallat az Ő szolgáinak, ezért egy pillanatra sem hagyja cserben az embert, élete végéig a jóra ösztökél. A lelkiismeret óriási áldás, amely mindig afelé a viselkedés felé fordítja az embert, amivel Isten elégedett, a legszebb magatartást, a legszebb gondolatokat tanácsolja, és segítségével az ember meg tudja különböztetni azt, ami helyes attól, ami helytelen.

A lelkiismeret egyik legfontosabb vonása az, hogy biztosítja az embernek, hogy magától is meglegye a helyes utat. Minden ember képes arra, még ha ebben nem is akad senki, aki a segítőtársa lenne, hogy élete során – Isten engedelmeivel – minden téren a lehető legjobb és leginkább őszinte döntést hozza meg. A legfontosabb az, hogy saját magához őszinte és egyenes legyen, ne csapja be magát hamis érvekkel, hiszen a lelkiismeretnek ez a vonása, tudniillik, hogy minden feltétel mellett a jó útra vezeti az embert, a túlvilágon mindenképpen felelősségre vonja az illetőt. Az ember talán képes meggyőzni magát valaminek a helyességéről, amiben hisz, egy bizonyos pontig; magyarázhatja az egyes eseményeket úgy, ahogyan akarja, így próbálva hinni bennük; vagy találhat magának bizonyítékokat valamire, ami helytelen, csak hogy hihessen benne, miközben nyilvánvaló, hogy mi lenne a helyénvaló. Nem szabad azonban elfelejteni, hogy bármi, amivel az ember elnyomhatja saját lelkiismeretét, hogy annak ellenkezőjéről győzze meg magát, ellenkezik a Korán gondolatvilágával. Ha az ember megpróbálja legalizálni magában a nem megfelelő gondolatokat, és igyekszik elhíttetni magát, hogy ezek a gondolatok nem mondanak ellent a Korán erkölcsi tanításának, továbbá abba a hitbe ringatja magát, hogy Isten majd elfogadja mentségeit, az Istennel szembeni kapcsolatát illetően teljesen eltávolodik az egyenességtől és az őszinteségtől.

Ha az ember nem őszinte, minden olyan gondolata és cselekedete, ami nem felel meg a Korán erkölcsi tanításának, hatalmas lelki fájdalom és szomorúság forrása lesz a számára. Az ilyen ember hiába él a világ legszebb, legkényelmesebb házában, hiába van lehetősége azonnal megszerezni mindent, amire vágyik, hiába él a legszebben viselkedő emberek között, hiába egészséges, hiába szép és gazdag amennyire csak lehet ezen a világon, akkor sem menekülhet meg a lelkiismeret-furdalástól. Semmit nem tud úgy élvezni környezetében, ahogyan kellene, és soha nem képes a természetes öröm és boldogság átélésére.

Isten azt mondja a Koránban: **„Sőt, az ember maga ellen lesz tanú [és számon kérő], még ha elő is adja a mentségeit.”** (Korán, 75:14-15). Nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten ezzel azt mondja, az ember tudja, mi a helyes és mi nem az, és bármennyire szeretné is magát áltatni, tudja, hogy ez a viselkedés nem őszinte és nem egyenes. A lelkiismeret-furdalás és a gondterheltség, ami ezen a világon sújtja az embert, a túlvilágon olyan büntetéssé válhat, amit már nem lehet jóvátenni. Az ember úgy menekülhet meg ettől a helyzettől, hogy hallgat a lelkiismerete hangjára, amit Isten óriási áldásaként kapott, és őszintén, egyenesen viselkedik, hogy ezzel elnyerje Isten elégedettségét.

<https://www.harunyahya.info/hu/ujsgcikkek/az-ember-sajat-magahoz-legyen-oszinte-es-egyenes>